

บทที่ 5

สรุปการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi experimental design) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มร่วมกับรายบุคคลตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงต่อความก้าวร้าวของวัยรุ่น และเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความก้าวร้าวของวัยรุ่นระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมหลังการได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มร่วมกับรายบุคคลตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริง สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะได้ดังนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มร่วมกับรายบุคคลตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงต่อความก้าวร้าวของวัยรุ่น
- 2) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนความก้าวร้าวของวัยรุ่นระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมหลังการได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มร่วมกับรายบุคคลตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริง

1.2 สมมติฐานการวิจัย

- 1) วัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มร่วมกับรายบุคคลตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงมีคะแนนความก้าวร้าวลดลงต่ำกว่าก่อนเข้ารับการปรึกษา
- 2) วัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มร่วมกับรายบุคคลตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงมีคะแนนความก้าวร้าวลดลงต่ำกว่าวัยรุ่นที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษา

1.3 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- 1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (ศึกษาศาสตร์) ระดับมัธยมที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 6 ห้อง รวม 212 คน
- 2) กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (ศึกษาศาสตร์) ภาคต้น ปีการศึกษา 2549 ที่มีคะแนนความก้าวร้าวสูงจำนวน 12 คน เป็นกลุ่มทดลองจำนวน 6 คน กลุ่มควบคุม จำนวน 6 คน

1.4 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มร่วมกับรายบุคคลตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริง
ตัวแปรตาม คือ คะแนนความก้าวร้าวของวัยรุ่น

1.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 2 ประเภท คือ

1) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย คือ แบบวัดความก้าวร้าวของวัยรุ่น สำหรับวัยรุ่นประเมินตัวเอง ซึ่งเป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยได้ร่วมกับ นายวันเฉลิม แก้วกามา และนางสาวตุลยา วรรณिकासกุล พัฒนาจากแบบวัดความก้าวร้าวของ Buss & Perry (1992) โดยมีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ได้แก่ ไม่จริง ค่อนข้างไม่จริง ค่อนข้างจริง จริง ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .92

2) เครื่องมือที่ใช้ในการลดความก้าวร้าว คือ โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มร่วมกับรายบุคคลตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริง จำนวน 8-10 ครั้ง แต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 30-50 นาที โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้คำปรึกษา

1.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทำแบบวัดความก้าวร้าวทั้ง 6 ห้อง และเลือกห้องที่มีคะแนนความก้าวร้าวเฉลี่ยสูงสุดมาจำนวน 1 ห้อง หลังจากนั้นเรียงคะแนนความก้าวร้าวของนักเรียนที่มีคะแนนความก้าวร้าวสูง 12 คนแรกเพื่อเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง นำกลุ่มตัวอย่างทั้ง 12 คน มาถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ และแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม โดยเลือกนักเรียนที่มีคะแนนจากคะแนนแบบวัดความก้าวร้าวที่เข้าคู่ (Match Pair) ได้นักเรียนกลุ่มละ 6 คน สุ่มกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2) ดำเนินการทดลอง

กลุ่มทดลองเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มร่วมกับรายบุคคลตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงเพื่อลดความก้าวร้าวของวัยรุ่น โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้คำปรึกษา จำนวน 8-10 ครั้งละ 30-50 นาที ได้แสดงกำหนดการไว้ในตารางที่ 2 และตารางที่ 3 สำหรับกลุ่มควบคุมเข้าเรียนตามปกติ (ไม่ได้รับการให้คำปรึกษา)

3) หลังการทดลอง

ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองทำแบบวัดความก้าวร้าวหลังการให้คำปรึกษารายบุคคล และกลุ่มควบคุมทำแบบวัดความก้าวร้าวในสัปดาห์ที่ 4 หลังจากเริ่มการทดลอง

1.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- 1) การวิเคราะห์ข้อมูลคุณภาพ ด้วยการพรรณนา (Descriptive)
- 2) เปรียบเทียบคะแนนความก้าวร้าวของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองโดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched-Pairs Signed-Ranks Test)
- 3) เปรียบเทียบคะแนนความก้าวร้าวของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้การทดสอบของ แมน วิทนียู (The Mann-Whitney U-test)

1.8 สรุปผลการวิจัย

หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มร่วมกับรายบุคคลตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริง กลุ่มทดลองมีคะแนนความก้าวร้าวลดลงกว่าก่อนการทดลอง และลดลงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ข้อเสนอแนะ

2.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1) ผู้ที่จะนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มร่วมกับรายบุคคลตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงไปใช้ในการช่วยเหลือวัยรุ่นที่มีความก้าวร้าว ควรศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีเทคนิค และวิธีการตลอดจนทักษะการให้คำปรึกษาก่อน เพื่อให้ผลการให้คำปรึกษาประสบผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2) ควรมีการติดตามผลระยะยาว หลังจากเสร็จสิ้นการให้คำปรึกษา เพราะการศึกษาเกี่ยวกับมนุษย์มีความละเอียดอ่อน ลึกซึ้ง เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาว่ามีความคงทนหรือมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ อย่างไร โดยใช้เทคนิคต่างๆ เช่น การสังเกต สัมภาษณ์ หรือแบบสอบถาม เป็นต้น

2.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการศึกษาตัวแปรแทรกซ้อนอื่นๆ ที่อาจมีผลต่อความก้าวร้าว เช่น สภาพครอบครัว สิ่งแวดล้อมทางบ้าน และทางโรงเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู ระดับการศึกษาของผู้ปกครองและจิตลักษณะของวัยรุ่น เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้ปกครองและสถานศึกษาในการหาทางลดความก้าวร้าวของเยาวชน

2) ควรมีการศึกษาวิธีการลดความก้าวร้าวในวัยรุ่นด้วยวิธีการอื่นๆ เช่น การใช้กระบวนการกลุ่ม การใช้ตัวแบบ การศึกษาเป็นรายกรณี (Case Study) การวิจัยเชิงคุณภาพ การวิจัยเชิงปฏิบัติการ

3) ควรมีการทดลองเปรียบเทียบผลของวิธีการอื่นๆ กับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ร่วมกับรายบุคคลตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงต่อความก้าวร้าวของวัยรุ่น เพื่อให้ได้แนวทางที่เหมาะสมในการลดความก้าวร้าวของวัยรุ่น